

Λαζαρής, πού καθόταν στα σκαλοπάτια τῆς αὐλῆς τῆς ἐκκλησίας καὶ σεγοντάριζε μὲ τὸ βιολί του τὶς φωνές, τὶς κουβέντες καὶ τὰ γέλια τῶν πανηγυριωτῶν.

Τὰ μεγαλύτερα ἀδελφία μου, θυμοῦνται ἀκόμη, τὸ γλέντι πού γινόταν στὸ καφενεῖο τοῦ Ἀνδρέα τοῦ Παυλῆ, λίγα μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία πού τέλειωνε πάντα μὲ Κυπριακοὺς χοροὺς καὶ τσιαττίσματα. Ἀκόμη καὶ ἀγῶνες δρόμου γίνονταν τότε μὲ διοργανωτὴ καὶ ὑπεύθυνο τὸν δραστήριο καὶ

προοδευτικὸ δάσκαλό μας τὸν κ. Χρ. Λογγίνο.

Εὐχή μας νὰ ξαναπᾶμε πίσω στὰ σπίτια μας, ν' ἀνοίξουμε τὶς ἔρημες τώρα ἐκκλησιές μας, νὰ ποῦμε καὶ ν' ἀκούσουμε τοὺς ξεχασμένους ὕμνους καὶ τὰ τροπάρια τῶν ἀγίων μας, νὰ συνεχίσουμε τὶς γιορτὲς καὶ τὰ πανηγύρια μας καὶ ν' ἀνταμώσουμε τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους μας ὅπως πρὶν.

ΕΥΘΥΜΙΑ ΣΑΛΛΑΦΟΡΗ-ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Νᾶταν νὰ ῥχόμουνα

Εἶσαι μιὰ θύμηση στ' ἀλήθεια
Τόσο γλυκειά, μαγευτικὴ
Εἶσαι ἓνα ὄνειρο δεμένο
Στὴν Πονεμένη μου ψυχῇ.

Τὰ μάτια μου σὰν σὲ κοιτάζουν
Ἄς εἶναι κι' ἀπὸ μακριὰ
κυλοῦν ἓνα δάκρυ πικραμένο
Γιὰ τὴν χαμένη σου ὁμορφιά.

Νᾶταν νὰ ῥχόμουνα στ' ἀλήθεια
Πάλι κοντά σου μιὰ στιγμή
Θᾶδινα ὅτι μοῦ ζητοῦσες
Κι' αὐτὴ ἀκόμη τῆ ζωῆ.

Ἄπ' τὸ δροσόλουστο νερό σου
Τὸ Κυθρεώτικο νὰ πιῶ
Κι' ὕστερα μέσ' τὴν ἀγκαλιά σου
Κυθρέα... νὰ ἀναπαυθῶ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΠΕΤΑΣΗΣ
Φοιτητῆς Νομικῆς